

TAKINTILARINDAN KURTUL

VES
ve
SEN

 Mehmet Yıldız

TAKINTILARINDAN KURTUL

VESveSEN

*Yorgun kalbine de ki
"Allah var"*

Mehmet Yıldız

İÇİNDEKİLER

■ ALLAH, ŞEYTANI NEDEN YARATTI?.....	9
Evliyaları Evliya Yapan Nedir?	13
Şeytanın İnsanlara Musallat Olmasının Önemi	21
■ KÖTÜ DÜŞÜNCE VE TAKINTILARINDAN KURTUL.....	25
Manevi Hastalıkların Sebebi Günahlardır	33
Günahlardan Kaçabilmenin Yolu	34
■ VESVESE NEDİR?.....	37
Evlilik Konusunda Gelen Vesvese.....	39
Koku ile İlgili Vesvese.....	40
Çocuk Konusunda Gelen Vesvese	41
Temizlik Konusunda Gelen Vesvese	42
Mehdilik Konusunda Gelen Vesvese	44
İtikadi Nuktada Gelen Vesvese.....	45
İbadet Noktasında Gelen Vesvese.....	45
Küfre Düşmek de Bir Vesvesedir.....	59

■ ŞEYTAN, İNSANI NASIL ALDATIR?	69
Vesvese İçten Çözülür	71
Aklın Mertebeleri	86
■ BUNU YAPARSA ŞEYTANA HÜKMEDERSİN.....	89
Şeytan Tard Edilir, Nefis Terbiye Edilir	91
Bütün Maddi Hastalıkların Kökü Maneviyattadır.....	92
Vesvesenin En Büyük Çözümü - Gaye-i Hayal.....	105
■ KUSURSUZ BİR İBADET İÇİN BİLMEN GEREKENLER	111
■ VESVESELERİNİ ENGELLEYECEK 7 FORMÜL.....	131
İmkân-ı Zafî - İmkân-ı Zihnî.....	150
100 Kapılı Saray.....	157
■ ŞEYTANIN AKIL OYUNU 'TARAFSIZ BAKIŞ'	159
İnsan İçinden Geldiği Gibi Yaşamalı mıdır?.....	164

Allah, Őeytani Neden Yarattı?

Asıl adı İblis olan Őeytan, ateŐten yaratılmıŐtır. Őeytan kendi ham maddesi olan ateŐi, insanın yaratılıŐ ham maddesi olan topraktan daha ũstũn saydığı için ilk insan Hz. Âdem'e^(a.s.) secde etmemiŐ ve yoldan çıkmıŐtır. Bųylelikle kendi fitratı bozulduğu gibi, baŐkalarının da fitratını bozmaya çalıŐmıŐtır. Peki rahmeti sonsuz olan Allah^(c.c.), kullarını yoldan çıkaran Őeytani neden yaratmıŐtır? Yaratmasaydı da herkes cennetlik olsa olmaz mıydı?

Allah^(c.c.) Secde Suresi yedinci ayette: "O yarattıĐı her Őeyi gųzel yapmıŐ." buyurmaktadır. Madem Allah'ın^(c.c.) yarattıĐı her Őey gųzeldir, o zaman Őeytanın yaratılmasında da bir hayır ve gųzellik var mıdır? Kur'an'da birçok yerde Őeytan konusunda bizlere ikazlar vardır. Allah^(c.c.) bize bu ikazları vereceĐine Őeytani direkt yaratmasaydı ya da yarattıĐı gibi ųldųrseydi olmaz mıydı? Hem bųylelikle Őeytan birçoklarının cehenneme gitmesine sebep olmazdı. Aklımızda oluŐan bunca sorunun cevabını vermeye ųncelikle Őu sorudan baŐlayalım: Őeytan olmasaydı herkes cennetlik olur muydu? Hayır, olmazdı.

Zira, şeytan olmasaydı cennet olmazdı. İnsanın bir şeyden lezzet alabilmesi için evvela kabiliyetlerinin gelişmiş olması gerekir. Bizim lezzet alabilecek kabiliyetlerimiz olmasaydı, bu kabiliyetlerin karşılığının olmasının bir anlamı olmazdı. Nasıl ki görmeyen, duymayan, lezzet alma duyusu olmayan bir insanı saraya koysak bir anlamı olmaz. Çünkü sarayda en güzel manzaralar var ama o insanda göreceğ göz yok; sarayda en güzel lezzetler var ama o insanda onu tadacak dil yok; sarayda en hoş nidalar var ama o insanda onu duyacak kulak yok. Aynen öyle, şeytan olmasaydı cennetin de bir anlamı olmayacaktı. Çünkü lezzet alacak kabiliyetlerimiz açılmayacaktı. Düşüsenize, ortaokuldan liseye, liseden üniversiteye geçiş için girdiğimiz tüm sınavlar kaldırılıyor. Böyle bir durumda ilkokulu bile bitirebilecek kabiliyeti olmayan insanların, üniversitede olması orayı üniversite yapar mı? Okuma yazma bilmeyen insanların üniversitede olması orayı üniversite yapmayacağı gibi; lezzet alabileceği kabiliyetleri, yani manevi organları ve latifeleri gelişmemiş bir insanın da direkt cennette olması orayı cennet yapmaz. Cennetten istifade edemeyen, Allah'ın^(c.c.) isimlerine muhatap olamayan insanları cennete koymakla orası cennet olmaz. Demek insanın cennetlik seviyeye gelmesi için evvela dünyaya gelmesi ve imtihanlara tabi tutulması şarttır. İnsanın önce burada kabiliyetleri gelişecek ki daha sonra ebedi bir vazife alabilsin. İşte bizim bu kabiliyetlerimizin gelişmesinin temel sebebi; şeytanın bize sürekli musallat olmasıdır.

Kömür ile elmas madenlerinin ham maddesi başlangıçta aynıdır. Her ikisi de aynı karbon sayılarından oluşturulmuştur. Daha sonra aynı karbon sayısından oluşan o madenlerin her birisine çok yüksek ısıda ateş verilmiştir. Ateş verildikten sonra kömür, yanıp kül olurken; elmas, parlayıp kul olmuştur. Bizlerin

oradaki manzarayı görüp, “Siz bu ateşi bu madenlere verdiniz ama kaç ton kömür zayi oldu.” diyerek bu duruma üzülmeye mantıklı değildir. Çünkü ortaya çıkan bir avuç elmas yanan tonlarca kömürün çok üstünde bir kıymete sahiptir. Ateş, araya girince bu ayrımı nasıl sağlıyorsa; aynı karbon yapısındaki insanların kiminin sobaya kömür olmasını, kiminin vitrine elmas olmasını sağlayan ateşin adı da şeytandır. Maksat, elmas ile kömürü ayırmaksa, bu ateşi vermek hayırdır. Şeytan olmasa kimin cennet kimin cehennem ehli olacağı ortaya çıkmayacaktır.

Rabb’ine^(c.c.)
köle olan,
şeytanı
efendisi
yapmaz.

İnsan, şeytanın yaratılmasının altında yatan hikmeti bilmeyince “Hz. Âdem’in^(a.s.) günahının vebalini biz niye çekiyoruz? Allah^(c.c.) şeytanı yaratmasaydı da hepimiz cennette yaşamaya devam etseydik olmaz mıydı?” diye kendisinin iman dairesinden çıkmasına sebep olacak sorularda boğulabiliyor. Bu sorulara en güzel ve tatmin edici cevabı ise Bediüzzaman Said Nursi veriyor.

12. Mektup – Birinci Sualiniz

Hazret-i Âdem’in^(a.s.) Cennetten ihracı (çıkarılması) ve bir kısım benî-Âdem’in Cehenneme idhali (girdirilmesi) ne hikmete mebnidir?

RİSALE-İ NUR

Hz. Âdem’in^(a.s.) cennetten çıkarılmasının hikmeti tavzif yani onun vazifeli olmasıdır. Bu konunun tam anlaşılması için bir örnek verelim. Bir çiftçi muz, incir, elma ve armuta ait bir çuval tohumu toprağa saçtığında, tohumların bir kısmı ağaç

olup tonlarca meyve verecektir. Başka bir kısmı da ya çürüyüp gübre olacak ya da bir böceğin gıdası olup gidecektir. Tohum torbadayken mücadele edeceği hiçbir şey yoktur. Ancak toprağın altına girdiği an hem çürümemenin hem de böceklere yem olmamanın mücadelesi başlar. Mücadeleyi kazanan, çekirdeğinde yazılı olan tonlarca meyveyi, güzellikleri ortaya çıkarır. Çekirdeğin uyanması toprağa girmesine bağlıdır. Bizler, bazı tohumlar zayı olmasın diye tohumları toprağa atmazsak, bu sefer elimizdeki tüm tohumlar zayı olacaktır. Tohum toprağa atılıp ağaç olmadıktan sonra, ha toprakta ha çuvalın içerisinde çürümüş, bir farkı yoktur. Demek, tohumda yazılı güzelliklerin açığa çıkması için toprağa düşmesi şarttır. Tıpkı Hz. Âdem'in^(a.s.) dünya toprağına düşmesi gibi. Allah^(c.c.), insanlık tohumları tohum olarak kalmasın, içindeki güzellikler ortaya çıksın diye Hz. Âdem'i^(a.s.) cennetten alıp, dünya toprağına ekmiştir. Bazıları zayı olmasınlar diye, Hz. Âdem'i^(a.s.) cennetten dünyaya getirmeseydi, insanlık inkişaf etmeyecekti ve bu sefer hepimiz heder olacaktık. Birilerinin "Allah^(c.c.) bizi dünyaya göndermeseydi, şeytan bize musallat olmasaydı da hepimiz cennette kalsaydık." gibi düşünceleri geçerli olsaydı, insanlığın hiçbirinin cennetten lezzet alabilecek kabiliyetleri gelişmeyecekti ve gelişmeyeceğinden, biz cennette dahi olsak orası cennet olmayacaktı. Kör, sağır, dilsiz bir insanın dünyanın en güzel sarayında olup lezzet alamaması gibi biz de cennetten lezzet almayacaktık. Demek ki bizim dünyaya gönderilme sebebimiz, Allah'ın^(c.c.) birimizi cennete birimizi cehenneme almayı murad etmesinden ziyade; kabiliyetlerimizin gelişip, Allah'ın^(c.c.) esmasına muhatap olmamız içindir. Bunun için nasıl tohum toprağına atılıp su ile buluşuyorsa biz de dünya toprağına atılıp kabiliyetlerimiz gelişsin diye şeytanla buluşturuluyoruz ve onun fitnessi ile imtihan oluyoruz.

Evliyaları Evliya Yapan Nedir?

Birçok evliyanın evliya olma sebebi, şeytanının kuvvetli olmasıdır. Evliyaların o kabiliyette ve kuvvette olmasına, şeytanla olan çetin imtihanları sebeptir. Bazılarının şer dediği şeytan, bugün birçok evliyanın terakkisinin temel sebebidir. Çünkü rakip olmazsa şampiyonluk yok demektir. Mike Tyson, kazandığı unvanı ağır siklet boks şampiyonlarının karşısında kazanmıştır. Eğer Evander Hollyfield olmasaydı da, Mike Tyson sürekli acemi sporcularla müsabakaya çıksaydı, namı bu kadar bilinmezdi. Demek ki müsabakada kuvvetli olmak için rakibin de kuvvetli olması gerekir. Bugün Mike Tyson'ı, Mike Tyson yapan en büyük rakibi Evander Hollyfield; Barcelona'yı Barcelona yapan Real Madrid olduğu gibi, evliyaları evliya yapmaya sebep olan da şeytanın ta kendisidir.

İkinci Sualiniz

Şeytanların halkı (yaratılması) ve icadı ne içindir? Cenâb-ı Hak şeytanı ve şerleri halk etmiş; hikmeti nedir? Şerrin halkı şerdir, kabihin halkı kabihdir? El cevap: Hâşâ, halk-ı şer, şer değil; belki kesb-i şer, şerdir.

RİSALE-İ NUR

Bu meseleden dolayı birçok insan dalalete düşmüştür. "Şeytanın yaratılması şerdir. Allah^(c.c.), şeytanı yaratarak cehenneme gitmemize sebep olmuştur." diye düşünen bu insanların bir kısmı "Allah'ın^(c.c.) her fiilinde hayır yok." diyerek; bir kısmı da "Hayır Allah^(c.c.), şerri de şeytan yaratıyor." diyerek yoldan çıkmıştır. Aslında yaratma noktasında şer ve çirkin diye bir şey yoktur. Her şey ya

bizzat güzeldir ve hayırdır ya da neticeleri itibarı ile güzeldir ve hayırdır. Hayrı da şerri de yaratan ancak Allah'tır^(c.c.). Lakin Allah'ın^(c.c.) hayra rızası var, şerre ise yoktur. Şerrin yaratılması şer değildir, şerrin işlenmesi şerdir. Bıçak üretim fabrikaları insanlığın şerri için değil, hayrı için uğraşır. İnsanlar evinde meyvesini, etini doğrasın diye üretim yaparlar. Ama bazen kötü niyetli biri hayır için üretilen bıçağı alıp bir insanı öldürür. Bu durumda suçlu, bıçak fabrikası değil; bıçağı kötüye kullanan insandır. Herkesin faydası için üretilen bir bıçağın kötüye kullanılması, bıçağın üretilmesini şer yapmaz. Hayır ve şer, yapılan işin, işlenen fiilin Allah'ın^(c.c.) emir ve rızasına uygun olup olmamasıyla ilgilidir. Yani, bunlar fiilin kendisiyle değil, sıfatıyla alakalıdır. Şöyle ki: Konuşma fiilinin yaratıcısı Allah'tır^(c.c.). Dil fabrikası O'nun^(c.c.), kelimeler O'nun^(c.c.), konuşulan bütün eşya da O'nundur^(c.c.). O halde bir insan ne konuşursa konuşsun, hayırlı bir iş olan konuşmayı yaratan Allah'tır^(c.c.). Konuştuğu helal ise bu konuşma "hayır" olur, haramsa kendi hakkında "şer" olur. Şerrin yaratılması şer değildir; şer olan, şerri kazanmak, ona yönelmek ve onu irade etmektir. Dolayısıyla şeytanın yaratılması da şer değildir; şeytana uyup yanlış işler yapmak şerdir. Şeytanı yarattığından dolayı -haşa- Allah'a^(c.c.) şer işlemiş denilemez. Öğretmenin çoktan seçmeli sınavda cevaplara dört tane yanlış şıkkı koyması şer değildir. "Keşke öğretmen sınavda yanlış şıkları koymasaydı da hepimiz doğruyu işaretleyseydik." diye bir mantık olamaz. Doğru ve yanlış şıkları karıştırıp koymak imtihanın gereğidir. Burada yanlış olan, doğru varken yanlış tercih etmektir. Demek ki öğrenci sınavı kaybettiğinde, kaybetme sebebi şıkların içine yanlışları koyan öğretmen değil, şıkların içinden yanlış seçen kendisidir. Yani burada öğretmen yanlışları oraya koyarak yanlış yapmadı,

aksine doğru yaptı. Öğrenci çalışmadı ve doğru varken yanlış seçerek kendisi yanlış yaptı. Tıpkı bu misaldeki gibi şeytanın yaratılması da yanlış ve şer değildir. Hayır ve şer birlikte olacak ki mücadele ve imtihan olsun. Öyleyse bu mücadelede şer olan şeytanın yaratılması değil, kimilerinin kendi iradeleri ile şeytanın yolunu tercih ederek şer işlemeleridir.

Çünkü, halk ve icad bütün netâice bakar. Kesb, hususî bir mübaşeret olduğu için, hususî netâice bakar. Meselâ, yağmurun gelmesinin binlerle neticeleri var; bütünü de güzeldir. Sû-i ihtiyarıyla bazıları yağmurdan zarar görse, “Yağmurun icadı rahmet değildir” diyemez, “Yağmurun halkı şerdir” diye hükmedemez. Belki sû-i ihtiyarıyla ve kesbiyle onun hakkında şer oldu. Hem ateşin halkında çok faideler var, bütünü de hayırdır. Fakat bazıları, sû-i kesbiyle, sû-i istimaliyle ateşten zarar görse, “Ateşin halkı şerdir” diyemez. Çünkü, ateş yalnız onu yakmak için yaratılmamış. Belki o, kendi sû-i ihtiyarıyla, yemeğini pişiren ateşe elini soktu ve o hizmetkârını kendine düşman etti.

RİSALE-İ NUR

Allah^(c.c.), kâinattaki her mahlûka yüzer vazife takmış olsa, bu vazifelerin doksanı hayırlı neticeler verse ama birkaçı bazı küçük zararlara sebep olsa bu durumda, o unsurun hayrı, zararına galip geleceğinden, sevk ve faaliyeti gerekli olur. Şayet Allah^(c.c.), o unsuru birkaç küçük zararından dolayı men edip vazifesinden geri bıraksa, bu durumda doksan faydalı neticesi de kaybolacağından, asıl o zaman büyük şer olur. Bu ise Allah'ın^(c.c.) rahmet ve hikmetine zıttır. Onun için hayır ve hikmet, ufak zararlara ve şerlere bakmaz, neticede ortaya çıkan küllî hayra bakar, ona göre yaratır.

Mesela, birisi tarladan topladığı mahsulleri üstü açık bir alanda unutsa ve o süre zarfında Allah^(cc) yağmur yağdırdığı için mahsuller ıslansa, o kişi: “Yağmurun yağması çok kötü bir şeydir.” diyemez. Çünkü burada şer, yağmuru yağdıran değil, mahsulü dışarıda bırakana aittir. Hem zaten sırf onun mahsulü ıslanmasın diye Allah^(cc) yağmur yağdırmasa, bir sonraki seneye o kişi de dahil kimsenin mahsulü kalmayacaktır. Yağmur yağmasa ölümler, yokluklar, kıtlıklar, susuzluk ortalığı kasıp kavuracaktır. Sel gibi afetlerin, dere yatağına yapılan evimize zarar vermesi yağmurun suçu değildir. Kendi ihmalemizin ve tedbirsizliğimizin bir neticesidir. Bizler evimize zarar gelmemesi için, “Keşke yağmur yağmasaydı veya olmasaydı.” desek, o zaman bir tek cüz’î (küçük) zarar gelmemek için, küllî (büyük) bir hayır ve faydayı yok etmiş oluruz.

Ateşin yaratılmasında çok hayırlar vardır. Ateş, bütünüyle hayır ve güzeldir. Çünkü ateş hayatın devamını sağlayan nimetlerden biridir. Ateş olmasa yemekler pişmeyeceği gibi sanayi de olmaz. Sanayideki ocaklar; demiri, bakırı, altını ateşle işler. Bugün medeniyet, teknoloji ve maddi gelişimin hemen hepsi ateş sayesinde ayakta durur ve ilerler. Demek ki Allah^(cc), ateşi kötü anlamda kullanmamız için değil; onu hapsedelim ve ocakta yemeğimizi pişirelim, fabrikada madenimizi işleyelim, evlerimizde ısınalım diye yaratmıştır. Aynı şekilde Allah^(cc) şeytanı da ona uyup cehenneme düşelim diye değil; onunla mücadele edelim, kabiliyet ve latifelerimizi geliştirip cennet ehli olalım diye yaratmıştır. Bütün manevi terakkilerin temelinde, nefis ve şeytanla cihad etmek yatar. İnsan, içindeki nefse ve dışarıdaki şeytana rağmen, halen istikamet yolunda gidebilirse, manen çok terakki eder. Bu insanın ruh ikliminde nice çiçekler açar. Öyleyse nefsin de şeytanın da yaratılmaları güzeldir. Güzel olmayan,

nefse uymak ve şeytana aldanmaktır. Cüz'î bir şerrin gelmemesi için küllî hayrı terk etmek, küllî bir şerdir. Öyle ise kâfirlerin kendi iradeleri ile küfre girip ebedî ateşte yanmalarına mâni olmak için mahlukatı yaratmamak, küllî bir şer olur ki bu da Allah'ın^(c.c.) hikmet ve iradesi ile bağdaşmaz.

Elhasıl: Hayr-ı kesir için şerr-i kalil kabul edilir. Eğer şerr-i kalil olmamak için hayr-ı kesiri intac eden bir şer, terk edilse, o vakit şerr-i kesir irtikâğ edilmiş olur. Meselâ, cihada asker sevk etmekte, elbette bazı cüz'î ve maddî ve bedenî zarar ve şer olur. Fakat o cihada hayr-ı kesir var ki, İslâm, küffârın istilâsından kurtulur. Eğer o şerr-i kalil için cihad terk edilse, o vakit hayr-ı kesir gittikten sonra, şerr-i kesir gelir. O ayn-ı zulümdür. Hem meselâ, kangren olmuş ve kesilmesi lâzım gelen bir parmağın kesilmesi hayırdır, iyidir. Halbuki zâhiren bir şerdir. Parmak kesilmezse el kesilir, şerr-i kesir olur.

RİSALE-İ NUR

Büyük hayırlar için küçük şerler kabul edilir. Eğer hiç şer olmasın düşüncesiyle güzel neticeleri ortaya çıkaran bazı şerler terk edilirse, o zaman daha büyük şerler işlenmiş olur. Bir insan küllî hayır olan şifa için, cerrahın ameliyatta vücuduna atacağı küçük kesikleri yani cüz'î şerleri kabul etmezse bu durum daha büyük bir şerre sebep olur, kişi hayatından olur. Savaşta yakını şehit düşen insan, "Keşke hiç askerlik olmasa, askerlik tamamen kalksa ve kimse şehit düşmese." dese, bu sefer vatan elden gider. İslam toprakları düşman istilasında kalır. Canımız, mal ve mülkümüz tehlikeye girer. Kangren hastası "Ben parmağımı kestirmem." derse kolu da gider. Kolumu vermem diyenin sonu ölüm olabilir.

Böyle bir durumda, parmağın kesilmesi ufak bir şerdir. Ama o kangren hastasının tamamen kurtulması küllî bir hayırdır.

Mezkûr örneklerdeki gibi şeytanın yaratılması da bazılarını kötüye sevk ettiği için küçük bir şer gibi görünüyor ama cennete vasıl olmanın tek yolu şeytanla mücadele olduğundan, ortada küllî bir hayır vardır. Çünkü şeytanla ve nefsimizle mücadelenin ateşi içimize girmezse, bizler bu ayrıma maruz kalmazsak, kabiliyetlerimiz gelişmezse cennetten lezzet alma diye bir durum söz konusu değildir.

İşte, kâinattaki şerlerin, zararların, beliyelerin ve şeytanların ve muzırların halk (yaratma) ve icadları şer ve çirkin değildir; çünkü çok netâic-i mühimme için halk olunmuşlardır. Meselâ, melâikelere şeytanlar musallat olmadıkları için, terakkiyatları yoktur; makamları sâbittir, tebeddül etmez. Kezâ, hayvânâtın dahi, şeytanlar musallat olmadıkları için, mertebeleri sabittir, nâkistir. Âlem-i insaniyette ise, merâtib-i terakkiyat ve tedenniyat, nihayetsizdir.

RİSALE-İ NUR

Allah^(c.c.) bu dünyada mahlukatı çeşit çeşit yaratmıştır. Makamı sabit ve sürekli hayır işleyen mahluk olarak melekleri yaratmıştır. Sürekli şer için çalışan şeytanları yaratmıştır. Ne hayır ne şer tanımayan mahluk olarak da hayvanları yaratmıştır. Hem hayır hem şer işleyen yaratık olarak ise insanları yaratmıştır. Melekler ve hayvanlar ile uğraşan bir şeytan olmadığından onların makamı hep sabittir. Mesela melekler hastalanmadıkları için, Allah'ın^(c.c.) şifa veren manasındaki Şâfi ismini; acıkmadıkları

için, rızık veren manasındaki Rezzak ismini; günah işlemedikleri için, günahları örten manasındaki Settâr ismini bilmezler. Bu sebepten makamlarında bir artış veya azalış olmaz. Yahut da tavuklar hep aynı yumurtayı verirler. İçlerinden biri de çıkıp, "Ben bugün çikolatalı yumurta vereceğim." demez. İnekler, "Bugün şöyle bir muzlu, kremalı süt vereyim." derdine düşmezler. Çünkü onlarda terakki yoktur. Terakki sadece insanda vardır. İnsan, şeytanla olan mücadelesinde galip gelirse meleklerden üst seviyeye çıkabileceği gibi; şeytana yenik düşerse de hayvandan daha aşağı seviyelere inebilir. Elmas gibi yüce ruhlara sahip olan insanlarla, kömür gibi alçak ruhlu insanları birbirinden ayıran şey; şeytanın yaratılmış olması, insanlara şüphe ve vesvese vermesidir.

Gülmek istiyorsan eğer, ağlamayı bilmelisin. İçinde zorluk olmayan kolaylık yoktur.

İnsanlık alemine baktığımızda imana dair hakikatleri duyup lakayıt kalan milyarlarca insan olduğunu görüyoruz ve bu çokluk bazen akıllarda şöyle bir soru meydana getiriyor: "Evet imanin gereğini yerine getiren insanlar cennete gidiyor ama bu insanların sayısı çok az. Birçokları şeytana yenik düştükleri için cehenneme gidecekler. Dalalete düşen insanların sayısal çokluğunu nasıl düşünmeliyiz? Bir kişinin cennete gitmesi için yüz kişiyi cehenneme atmaya değer mi?" Bunu anlayabilmemiz için: "Allah'ın(cc) nazar-ı ilahisi nasıldır?" meselesini öğrenmekten başka çaremiz yoktur. Bizlerin o bakış açısını idrak edebilmemiz için iki kelime öğrenmesi gerekir. Kelimenin biri "kemiyet" yani sayı çokluğu; diğeri "keyfiyet" yani kalite çokluğudur. Peki sayı çokluğu mu yoksa kalite çokluğu mu önemlidir? Mesela, birine

“On tane bisiklet mi, yoksa bir tane Lamborghini araba mı istersin?” diye sorsak, Lamborghini araba ister. Çünkü bir Lamborghini’yi satsa, bisikletin bayisini bile alır. Yahut da birine “Sana tonlarca taş mı vereyim, yoksa bir avuç altın mı vereyim?” desek, akli olan altını seçer. Allah’ın^(c.c.) sayı çokluğuna değil kaliteye önem verme nazarı, kullarında da cüz’î şekilde mevcuttur.

Bir tohum torbasındaki tohumların tamamı en fazla yüz lira eder diyelim. O tohumların bir tanesini aldım, toprağa atıp suyla buluşturdum, kabiliyetlerini geliştirdim; o tohum kocaman muz ağacı oldu, on ton muz verdi. Hangisini istersin? Bin tane açmamış tohum mu, bir tane açmış muz ağacı mı? Elbette muz ağacını istersin çünkü bir tane muz ağacından tonlarca tohum satın alırsın.

İşte Allah^(c.c.) da insanların sayı çokluğuna değil, iman ve ibadet noktasından kalitesine bakıyor. Allah^(c.c.) indinde hakiki bir Müslüman ve sâlih bir mümin, bütün müşriklerden ve ateistlerden üstündür. Müslümanların Bedir Muharebesi’nde kendilerinin üç katı olan müşrikleri mağlup etmeleri kemiyetin değil, keyfiyetin, iman ve itimadın, sabır ve azmin neticesidir. İnsanları birbirinden ayıran ve üstün kılan iman, marifet, ubudiyet, hikmet, takva, tefekkür, ilim, sabır, şefkat ve teslimiyet gibi ulvi meziyetlerdir.

Her insanda Allah’ın^(c.c.) esmalarının tohumları vardır. Eğer o tohumlar açılmamış ise hiçbir kıymeti yoktur. Bazen bir tohum öyle bir açıp meyve verir ki, o tohum için zayı olan binler tohum göze görünmez. Efendimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselam’daki tohumların belki de tamamı; hususiyetle Miraç hadisesinde, Sidret-ül Münteha’da, Cibril-i Emin’i^(a.s.) bile geride bırakarak açmış, inkişaf etmiştir. İşte bir muz ağacı için binlerce

tohum nasıl heba edilirse, Efendimiz^(s.a.v.) için de bütün kâinatın yaratılması değer seviyededir. Çünkü Allah'ın^(c.c.) nazar-ı ilahisinde kemiyetin değil keyfiyetin önemi vardır. Bu sebepten Allah^(c.c.) bir hadis-i kudsîde: "Sen olmasaydın ey Habîbim, felekleri (kâinatı) yaratmazdım." buyurmuştur.

Şeytanın İnsanlara Musallat Olmasının Önemi

Allah^(c.c.), her insana bütün esmalarından birer pencere açmıştır. İnsan, penceresini ne kadar büyütürse Güneş de içeriye o kadar girecektir. Pencereyi büyütme demek, o esmadaki payını büyütme demektir. İnsan ancak üzerinde bulunan esmaları okuyarak bunu başarabilir.

İnsandaki adalet duygusunun kaynağı Allah'ın^(c.c.) Adl isminden gelmektedir. Kişi her noktada adil oldukça kendisinde var olan esmâ tohumları çiçek açacak ve cennetten o ölçüde lezzet alacaktır. Mesela insanda sabır diye bir tohum vardır ve bu tohum sürekli zorlanınca meyve verecektir. İşte burada zorlama işini şeytan yapacaktır. İnsana sabrını zorlayacak bir şeytan lazım ki sabır tohumu ağaç olsun, çiçek açsın, meyveye versin. Bizlerdeki sevme kabiliyeti Allah'ın^(c.c.) Vedûd isminden gelmektedir. Bizler sevgimizi geliştirip tüm insanları içine alabilirsek, tohum inkişaf etmiş olur ve tohum hükmündeki kabiliyetlerimiz ağaç hükmünü alır.

Allah'ın^(c.c.) Cûd diye bir ismi vardır. Allah^(c.c.), Cevâd-ı mutlakdır. Yani sonsuz cömertlik sahibidir. Bunun tohumu da insanda

vardır ve kişi Allah^(c.c) yolunda infak ettikçe, yardıma ihtiyacı olanlara el uzattıkça, sevdiklerinden Allah^(c.c) için feda ettikçe tohumu filizlenip ağaç olacaktır, o esmanın tecellisi kendisinde çiçek açacaktır. Allah'ın^(c.c) Kuddüs isminin insandaki karşılığı ise temizliktir. Demek ki insan temizliğe ne kadar ehemmiyet verse, tohum o ölçüde inkişaf eder. Temizlik deyince sadece maddi temizliği düşünmemek gerekir; tövbe, manevi bir temizliktir ve insan maddi-manevi temizlik kabiliyetini ne kadar geliştirse, çekirdek hükmünde olan o kabiliyeti ağaç olacak ve cennetten o ölçüde lezzet alacaktır. Tabi insanın bunu geliştirmesi için önce karşılığında kirlilik ve günah olması gerekir. İşte bu manevi kirlilik de şeytandan gelecektir.

Mezkûr örneklerde de görüldüğü üzere cennetteki bütün lezzetlerin sebebi, şeytan ve şeytana karşı verilen mücadeledir. Sporda ağırlık kaldırmak nasıl hikmetsiz gelmiyorsa burada da şeytanla müsabaka ve mücadele aynen öyle hikmetsiz değildir. Hatta bunun altında büyük ve küllî bir hayır vardır. Bizler yukarıdaki satırlarda Allah'ın^(c.c) birkaç esmasından örnek verdik, lakin Allah'ın^(c.c) bütün esmasına muhatap lazımdır. Allah^(c.c), insanlardan esmasına kabiliyeti olanları ebedi cennet kadrosuna alacaktır. Bunun için insanların ayrıştırılması gerekir. Kabiliyeti olanları ayırmak için mücadele ve müsabaka lazımdır ve onun için de şeytan gerekir. Allah^(c.c), kabiliyeti olan kullarını cennette, zatına muhatap edecektir ve insan için bundan daha büyük bir paye yoktur. İnsanın bir tanıdığı müdür olsa, onunla beş dakika daha oturmak için kırk takla atıyor. Bölgenin valisine çıksa, huzurunda biraz daha kalabilmek için konu üstüne konu açıyor. Çünkü makamda kalmak insana lezzet verir. Allah Azze ve Celle dünyada kabiliyetlerini geliştiren kullarını, süre sınırı

olmadan sonsuz bir şekilde bizzat zatına muhatap seçiyor. Demek ki bizim, dünya toprağına ekilmemizin sebebi; Allah'ın^(c.c.) zatına muhatap olmamızdır. O esmanın tohumları kimde ağaca dönüştü ve meyve verdiyse kârlı olan odur.

Nemrutlardan, Firavunlardan tut, tâ siddikîn-i evliya ve enbiyaya kadar gayet uzun bir mesafe-i terakki var. İşte, kömür gibi olan ervâh-ı sâfileyi, elmas gibi olan ervâh-ı âliyeden temyiz ve tefrik için, şeytanların hilkatiyle ve sırr-ı teklif ve ba's-ı enbiya ile, bir meydan-ı imtihan ve tecrübe ve cihad ve müsabaka açılmış. Eğer mücahede ve müsabaka olmasaydı, maden-i insaniyetteki elmas ve kömür hükmünde olan istidatlar beraber kalacaktı. Âlâ-yı illiyindeki Ebu Bekr-i Sıddık'ın ruhu, esfel-i sâfilindeki Ebu Cehil'in ruhuyla bir seviyede kalacaktı.

RİSALE-İ NUR

Bazı insanlar mesuliyetten kurtulmak için kendilerine şu düşüncüyü siper edinmeye kalkıyorlar: "Kömür olarak yaratıldıysam benim suçum ne?" Oysa başlangıçta kimse kömür olarak yaratılmamıştır. Elmas ruhlu olanlarla kömür ruhlu olanlar başlangıçta aynı karbon sayısında yaratılmışlar, daha sonra şeytan ateşinde buluşmuşlardır. Kişi o ateşte buluştuktan sonra, kendi kullandığı cüz'î irade ile kömür olduysa, orada kabahat kendisine aittir. Çünkü Allah^(c.c.) şeytanı, kim dayanıp elmas olup vitrine girecek; kim dayanamayıp kömür olup sobanın içinde kül olacak, ortaya çıksın diye yarattı. Demek ki aslında şeytan insanı bozmaz; insanın tohumunda ne varsa onu dışarı çıkarır. Tohumu düzgün olan meyve verir, bozuk olan gübre olur gider.

Gülden gül çıkar, dikenden diken çıkar, küpün içinde ne varsa dışına o sızar.

Bir gün İstanbul'da Karadenizli iki arkadaş ile otururken, konu kuzeydeki sınır kapısından açıldı. O sınır kapısının açılması ile orada bazı şeylere meyledildi diye aralarında konuşuyorlardı. Arkadaşın biri; "O kapılar açıldı, taife-i nisâ çıktı, bizim insanımız bozuldu." dedi. Bunun üzerine diğeri de dedi ki "Hayır, hayır. Onlar zaten bozuktu, kapı açılınca ortaya çıktı." Aynen öyle insanı da şeytan bozmuyor. İnsanda zaten bulunan bozuk istidat şeytan kapısı açılınca ortaya çıkıyor.

Eğer mücadele olmasaydı, belki elmas bile kömür zannedilip sobanın içine atılacaktı. Şeytan olmasaydı, Ebu Cehil gibi bir lanet, belki Ebû Bekir^(ra) zannedilecekti. İşte bu ikisi arasındaki ayrım, şeytanın ateşiyle ortaya çıktı.

